

Sviatostné rozhrešenie, cesta slobody a lásky voči Bohu

Tí, ktorí sa v mladosti priblížili k Dielu a jeho Zakladateľovi, cítili ten jemný a rozhodný impulz zamilovať sa do Pána. Aké jednoduché a príťažlivé je často využívať tieto príležitosti, najmä sviatosť zmierenia, kde sa necháme „zasiahnuť Kristom“ (Benedikt XVI.).

18.09.2024

Spoveď je nekonečný poklad — ako každá sviatosť — pre kresťanov všetkých čias. Tam sa stretávame s neobmedzeným milosrdenstvom Pána. Tam sa znovu stávame sami sebou a s dôverou sa opäť odovzdávame do Božích rúk, s neotrasiteľnou radosťou. Sviatostná spoveď je cestou slobody a lásky voči Pánovi.

.....

Súvislý odkaz: Kresťanské formačné prostriedky pre mládež

.....

V centrách Diela sa kňazi venujú okrem iného aj vysluhovaniu tejto sviatosti a v tomto kontexte tiež poskytujú duchovné sprevádzanie, ktoré pomáha každému človeku priblížiť sa k Pánovi^[1].

Sviatosť rozhrešenia a kresťanský život

Potrebuje milosť, ktorú nám Pán udeľuje prostredníctvom sviatostí. Novosť v našom živote prichádza práve skrze túto účasť na Božom živote.

Sv. Josemaría bláznivo miloval tieto „stopy Krista“^[2] a povzbudzoval každého, koho stretol, aby s oddanosťou prijímal sviatosť a žil kresťanský život. Inšpirovaný podobenstvom o márnotrattnom synovi vyzýval „vrátiť sa do domu Otca prostredníctvom tejto sviatosti odpustenia, v ktorej, keď vyznávame svoje hriechy, obliekame si Krista a stávame sa tak jeho bratmi, členmi Božej rodiny“^[3].

Katechizmus Katolíckej Cirkvi pripomína, že „iba Boh odpúšťa hriechy (porov. Mk 2,7). Ježiš je Boží Syn a hovorí o sebe: ‚Syn človeka má moc odpúšťať hriechy na zemi‘ (Mk

2,10) a vykonáva túto božskú moc: „Tvoje hriechy sú ti odpustené“ (Mk 2,5; Lk 7,48)”^[4]. Ďalej uvádza aj toto: na večer dňa Vzkriesenia sa učeníci zhromaždili v dome s dverami zamknutými zo strachu pred Židmi (porov. Jn 20,19). Pán sa postavil medzi nich „a hovoril im: „Prijmite Ducha Svätého. Komu odpustíte hriechy, budú mu odpustené, komu ich zadržíte, budú zadržané.““ (Jn 20, 22-23).

„Na základe svojej božskej autority Ježiš odovzdáva túto moc ľuďom, aby ju vykonávali v jeho mene“^[5], takže kňazi môžu odpúšťať hriechy a prinavracieť pokoj do svedomia.

Cirkev chráni posvätnú dôveru medzi osobou, ktorá vyznáva svoj hriech, a Bohom, a nič a nikto ju nemôže porušiť. Mlčanie, ku ktorému je kňaz viazaný vo veciach týkajúcich sa spovede, sa nazýva „sviatostné tajomstvo“^[6]. Mlčanie ohľadom

duchovného sprevádzania je podobné tomu, čo sa v iných záležitostiach označuje ako „*de officio*“, avšak — logicky — oveľa kvalifikovanejšie... pretože ide o posvätný obsah, ktorý patrí Bohu a srdcu každej osoby.

Kňazi a spoveď pri práci sv. Rafaela

V centrách Diela venovaných činnosti svätého Rafaela sa kňazi snažia venovať potrebný čas ľuďom, ktorí sa chcú vyspovedať a mať duchovné vedenie. V období mladosti, keď sa formuje osobnosť, je neoceniteľnou pomocou možnosť rozprávať o veciach duše a zveriť Bohu svoje hriechy, chyby a zlyhania.

Svätý Josemaría sa dlho a s veľkou vierou modlil za veriacich Diela, ktorí mali prijať kňazskú vysviacku. Veľmi sa usiloval o ich formáciu, aby s veľkou jemnosťou pristupovali k Pánovi vo sviatostiach a k dušiam,

ktoré sa k ich službe približovali. Jeho kňazská duša sa nejakým spôsobom odovzdáva jeho kňazským synom. Jednoduchým spôsobom to ilustruje príbeh z počiatkov Diela v Argentíne, ktorý rozpráva Ana María Brun, jedna z prvých osôb, ktorá sa v mladosti priblížila k Dielu v tejto krajine.

„Ubiehali roky: dvadsaťpäť, dvadsaťšesť, dvadsaťsedem... až jedného dňa mi moja sestra povedala, že v kostole Socorro, na rohu ulíc Suipacha a Juncal, je kňaz, ktorý veľmi dobre spovedá. Išla som tam. Nad spovednicou bol malý nápis s menom: ‚otec R. F. Vallespín‘. Vyspovedala som sa a bola som taká spokojná, akoby som sa u neho spovedala celý život. Neskôr som sa dozvedela, že otec Ricardo bol jedným z prvých členov Opus Dei a že v roku 1949, po vykonávaní svojej profesie architekta prijal kňazskú vysviacku“^[7].

Ricardo Fernández Vallespín žil so zakladateľom a naučil sa na jeho príklade obetovať sa za duše ako laik a neskôr ako kňaz. Odišiel pracovať na apoštolskej práci do Argentíny, konkrétne do Rosaria a neskôr do Buenos Aires.

Hoci má každý kňaz svoju osobnosť, usiluje sa stať všetkým pre všetkých^[8], aby jeho stav Pánovho nástroja umožnil prenášať milosť a pomoc duchovného vedenia na duše, ktoré sú mu zverené^[9].

Preto je pristupovanie ku kňazovi veľkým skutkom viery: skrze neho — vo sviatostiach — sa nás dotýka Ježiš Kristus, nášho súčasného života. A s touto vierou naplňa Pán našu dušu veľkými darmi, pre nás aj pre ostatných.

Začínať a znovu začínať so spovedou

Spoveď vracia duši zdravie a očisťuje nás od našich spáchaných nedostatkov. Vlastné kresťanovi je začínať a znovu začínať^[10] prostredníctvom tohto Božieho prostriedku. Z tohto pramení radosť zo spovede, „nielen z ťažkých hriechov, ale aj z našich ľahkých hriechov a dokonca aj z nedostatkov“^[11].

Pápež František to vysvetľuje takto: „Kolkokrát sa cítime sami a strácame niť života. Kolkokrát už nevieme, ako začať odznova, zaťažení únavou z prijatia seba samých. Potrebujeme znovu začať (...). Kresťan sa rodí s odpustením, ktoré prijíma v krste. A vždy sa rodí znova práve odtiaľ: z prekvapivého Božieho odpustenia, z jeho milosrdenstva, ktoré nás obnovuje. Len tým, že sa cítime odpustení, môžeme vyjsť obnovení, po tom, čo sme zažili radosť z toho, že sme úplne milovaní Otcom. Len cez Božie odpustenie sa v nás dejú

skutočne nové veci (...). Prijatie odpustenia hriechov prostredníctvom kňaza je vždy novou, originálnou a nenapodobiteľnou skúsenosťou“^[12].

Pedro Casciaro rozpráva, že tri roky po svojom príchode do Madridu (v školskom roku 1931-32) mu jeho priateľ hovoril o otcovi Josemaríovi Escrivá. Nebol zvlášť zbožný (nechcel sa miešať s kňazmi) a hoci sa niekedy priblížil ku spovednici, nemal stáleho spovedníka, pričom si vždy dával pozor, aby si udržiaval odstup. Jeho priateľ Augustín naňho naliehal, ale Pedro zdvorilo a s trochou irónie odmietal pozvanie. Koncom januára 1935 nakoniec súhlasil a predstavil ho zakladateľovi Opus Dei.

„Nepamätám si presne, ako dlho sme sa rozprávali; najpravdepodobnejšie to nebolo viac ako trištvrte hodiny. Pamätám si len, že keď som sa lúčil, povedal som: — Otec, chcel by som, aby ste boli mojím duchovným

vodcom.^[13]“ Potom sa začali pravidelne stretávať a tieto stretnutia zmenili jeho dušu. „Postupne, ako som sa rozprával s Otcom a otváral mu svoju dušu, objavoval som jemnosť jeho spirituality, jeho výnimočnú inteligenciu a hlbokú kultúru. A najmä jeho obrovskú schopnosť milovať a jeho veľké pochopenie.^[14]“

Rásť zvnútra: spoveď a pravidelné duchovné sprevádzanie

V katechéze pre deti, ktoré sa pripravovali na prvé sväté prijímanie, Benedikt XVI. vysvetľoval: „Je pravda, že naše hriechy sú takmer vždy tie isté, ale svoje domy, izby upratujeme aspoň raz týždenne, aj keď je špina vždy rovnaká, aby sme žili na čistom mieste, aby sme mohli začať odznova. Inak by sa možno špina nevidela, ale by sa hromadila. Niečo podobné platí aj pre dušu, pre mňa

samého; ak sa nikdy nespovedám, duša sa zanedbáva a nakoniec som so sebou vždy spokojný a už nerozumiem, že sa musím snažiť byť lepší, že musím napredovať. A toto očistenie duše, ktoré nám Ježiš dáva vo sviatosti zmierenia, nám pomáha mať prebudenejšie a otvorenejšie svedomie, a taktiež duchovne a ľudsky dozrievať (...). Je to veľmi užitočné na udržiavanie (...) krásy duše a na postupné dozrievanie v živote.^[15]“

Častá spoveď a možnosť mať spovedníka, ktorý nás pozná a môže nám pomáhať s jemnosťou a hĺbkou – pretože vie, akí sme a aký je náš život – sú tiež súčasťou bohatstva Cirkvi počas stáročí. „Zvyčajná spoveď všedných hriechov pomáha formovať svedomie, bojovať proti zlým sklonom, nechať sa uzdravovať Kristom, napredovať v živote Ducha. Keď veriaci často prijíma tento sviatostný dar Otcovho

milosrdenstva, je tým podnecovaný
byť aj on milosrdný (porov. Lk 6,36).
[16]„

Príklad plný poslušnosti Božiemu pôsobeniu je príbeh Guadalupe Ortiz de Landázuri. V jednej z jej biografí sa píše, že jedného popoludnia koncom januára 1944 v Madride: „Prostredníctvom kolegu, s ktorým som mala priateľský a dôverný vzťah, Jesúsa Serrano de Pablo, ktorému som sa zverila so svojou túžbou mať duchovného vodcu, som sa telefonicky spojila a išla na adresu, ktorú mi dali, aby som spoznala otca Josemaríu Escrivá de Balaguer, o ktorom som dovtedy nevedela vôbec nič, ani o existencii Opus Dei. Stretnutie bolo rozhodujúce v mojom živote, odohralo sa v malom domčeku v Colonia del Viso (Jorge Manrique 19), ktorý bol vtedy takmer na okraji Madridu.

V jasnom salóniku čalúnený tmavoružovou sa objavila postava Otca, sadli sme si a on sa ma opýtal: 'Čo odo mňa chceš?'. Bez toho, aby som vedela prečo, som odpovedala: 'Myslím, že mám povolanie.' Otec sa na mňa pozrel... 'To ti ja nemôžem povedať. Ak chceš, môžem byť tvojím duchovným vodcom, spovedať ťa, spoznať ťa, atď.' To bolo presne to, čo som hľadala. Mala som jasný pocit, že Boh ku mne hovorí prostredníctvom tohto kňaza, nielen jeho slovami, ale aj jeho modlitbou za mňa, ktorá sa odrážala v mojich myšlienkach a v tom, čo som hovorila.

Cítila som veľkú, silnú vieru, ktorá bola odrazom tej jeho, a vnútorne som sa odovzdala do jeho rúk na celý život“^[17].

Často na to, aby sme mohli pocítiť odraz viery a spojenie s Ježišom Kristom, potrebujeme duchovné sprevádzanie, ktoré sa môže udiat

počas alebo mimo spovede. Preto nás mnohokrát, keď nám niekto pomôže postaviť sa pred Boha so všetkým, čo sme, privádza k tomu, aby sme objavili hlboký zmysel našej existencie, povolanie, ku ktorému sme povolaní, a ten príbeh lásky, do ktorého nás Pán volá.

[1] Existujú aj rozhovory duchovného sprevádzania s laikmi; tu sa bude hovoriť o tých, ktoré majú na starosti kňazi.

[2] Sv. Josemaría, *Rozhovory*, č. 115.

[3] Sv. Josemaría, *Ísť s Kristom*, č. 64.

[4] KKC, č. 1441.

[5] *Tamtiež*.

[6] Porov. Kódex Kánonického Práva, kán. 983 a nasledovné.

[7] José Miguel Cejas, *Los cerezos en flor*, Rialp, Madrid 2013, s. 69. Príbeh od Ana María Brun, argentínčanky, ktorá po požiadaní o prijatie do Opus Dei za numerárku, odišla začať Dielo v Japonsku.

[8] Porov. 1Kor 9,22.

[9] „Úlohu duchovného vedenia treba zamerať tak, aby sa nevytvárali bytosti bez vlastného úsudku, ktoré sa obmedzujú len na mechanické vykonávanie toho, čo im niekto iný povie; naopak, duchovné vedenie by malo smerovať k formovaniu ľudí s kritickým myslením. A kritické myslenie predpokladá zrelosť, pevnosť presvedčení, dostatočnú znalosť učenia, jemnosť ducha a výchovu vôle“ (Sv. Josemaría, *Rozhovory*, č.93).

[10] Porov. Sv. Josemaría, *Cesta*, č. 292.

[11] S. Josemaría, *En diálogo con el Señor*, 90. Dodáva k tomuto bodu aj:

„Sviatosti udeľujú milosť *ex opere operato* – z vlastnej sily sviatosti – a tiež *ex opere operantis*, v závislosti od dispozícií toho, kto ich prijíma.“

[12] Papa Francisco, homília, 30-III-2019.

[13] Pedro Casciaro, *Ani ve snu!*, Axis, 2011.

[14] *Tamtiež*.

[15] Benedikt XVI, stretnutie s deťmi, ktoré sa pripravovali na prvé sväté prijímanie na námestí Sv. Petra, 15-X-2005.

[16] *KKC*, č. 1458.

[17] M. Montero, *En vanguardia: Guadalupe Ortiz de Landázuri (1916-1975)*, verzia epub. Citácia je prebratá z Generálneho Archívu Prelatúry-AGP- zo sekcie blah. Guadalupe -GOL-, s ref. E00204 z 13-

VII-1975. Kurzíva je v origináli
podčiarknutá.

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/sk-sk/article/sviatostne-
rozhresenie-cesta-slobody-a-lasky-voci-
bohu/](https://dev.opusdei.org/sk-sk/article/sviatostne-rozhresenie-cesta-slobody-a-lasky-voci-bohu/) (09.08.2025)